

Dekanat RADUŃ W źródłach pisemnych wieś jest znana od końca XIV w. Pod koniec XV w. znajdowała się we własności Daszkowiczów w powiecie lidzkim województwa wileńskiego WKL. Później należała do Glińskich, od roku 1508 r. – do Wojciecha Narbutowicza, który w 1536 r. zrobił tu miasteczko. Na początku XVII w. – własność Sapiehów, później Połubińskich, Gabajów, w 1690 – Narbutów, w XIX w. – hrabiów Tyszkiewiczów.

Kościół pod tytułem Najświętszej Trójcy został tu założony w 1601 r. z fundacji ówczesnego właściciela Zabłocia sędzi ziemskiego Wojciecha Narbuta. Pierwszą świątynię zbudowano z drewna w centrum wsi. Syn fundatora Mikołaj Narbut uposażył świątynię w 1623 r. z obowiązkiem utrzymywania nauczyciela dla nauczania dzieci w szkole przy kościele. Ostatni kościół drewniany zbudował Mikołaj Piotrów Narbut z własnej fundacji od 16 września 1750 r. Wnętrza świątyni w owym czasie ozdobione były czterema ołtarzami. Ołtarz główny, konsekrowany przez wileńskiego biskupa sufragana Antoniego Żółkowskiego – Najświętszej Trójcy z obrazem tytułowym pośrodku w otoczeniu obrazów świętych Archaniołów Michała i Gabriela, kompozycję dopełniał obraz św. Anny. W prezbiterium znajdowały się ołtarze św. Wincenta i Nawiedzenia NMP, jeszcze jeden ołtarz – św. Antoniego z obrazem św. Jana Niepomucena w drugiej kondygnacji – był widocznie przyścienny. † Dwa stulecia później parafianie zdecydowały się na budowę „Bogu Wszechmogącemu”, jak jest napisane na tablicy memorialowej nad wejściem, nowy, już kamienny kościół. W 1803 r. na środki ofiarowane przez miejscowego ziemianina, marszałka litewskiego hrabiego Ludwika Tyszkiewicza i jego małżonki Konstancji z Poniatowskich rozpoczęła się budowa świątyni w stylu klasycznym. Kościół budowano przez 10 lat, a w 1812 r. jego pod historycznym tytułem poświęcił kanonik inflancki ks. Maciej Minejko.

Kościół Trójcy Najświętszej to jednowieżowa salowa świątynia wzniesiona na planie prostokąta z orientowaną na zachód prostokątną apsydą, gdzie się mieszczą dwie zakrystie. Sala modlitwna i poniżona apsyda są przykryte dachami dwuspadowymi (w latach międzywojennych dachówka została zamieniona blachą). Fasada główna jest poznaczona potężną czworoboczną trzykondygnacyjną wieżą dzwonnicą, zawieszoną na początku XX w. ośmiokolumnową główką w stylu modern, znajdują się tam trzy dzwony. W tamtym czasie łukowate okna sali modlitwnej zostały zamienione na neogotyckie spiczaste.

Wnętrza kościoła, pokryte płaskim sufitem podszywanym (w zakrystiach są sklepienia krzyżowe), ozdabiają trzy ołtarze iluzoryczne (zostały namalowane w 1880 r., później przemalowane): ołtarz główny (malarstwo iluzoryczne w latach 2000. było zasłonięte ołtarzem drewnianym) z wielkim obrazem Najświętszej Trójcy oraz dwa boczne: lewy – Matki Bożej

Ostrobramskiej i prawy – św. Anny. W XIX w. w ołtarzu głównym mieścił się obraz Jezusa Ubiczowanego (później przeniesiony do lewego ołtarza, a w ołtarzu głównym umieszczono obraz Matki Bożej Ostrobramskiej w szacie poślóconej i Ukrzyżowanie, ofiarowane kościołowi przez ówczesnego proboszcza ks. Zabłockiego w 1880 r.), w lewym bocznym – obraz Matki Bożej Szkaplerznej w szacie z koronami i aksamitem, w prawym, jak i obecnie – obraz św. Anny, zaś ołtarz tytułowy Najświętszej Trójcy był przenośny, on do dnia dzisiejszego znajduje się w kościele. Część ołtarzowa jest oddzielona od sali modlitewnej murowaną kulisą, przy której mieszczą się ołtarze boczne oraz ambona i chrzcielnica (bardzo ciekawe jest jednakowe ich wykonanie). Podczas remontu kościoła w 1939 r. zostały rozmalowane ściany i sufit. Nad wejściem zrobiono chóry organowe na czterech słupach drewnianych, kiedyś stały tam organy dziesięciogłosowe.

Teren kościelny w 1861 r. kosztem i dzięki staraniom ks. Szymonta został obniesiony niewysokim ogrodzeniem kamiennym, które w 1884 r. zamienione zostało na nowe z trójrzędową ceglana i otynkowaną bramą wejściową w stylu neoklasycyzmu. W parafii wtedy działał także szpital.

Do XIX w. parafia zabłocka wchodziła do dekanatu lidzkiego, później do raduńskiego. W tamtych czasach do parafii należały kaplice w Woroniczach i w samym Zabłociu, jeżeli dokładniej – około trzech kilometrów od kościoła, w uroczysku Szambarowszczyzna (dzisiaj w. Dworzany). Za czasów polskich parafia zabłocka weszła do nowo utworzonego dekanatu Wasyliszki. Ilość wiernych stanowiła wtedy ponad 6500 osób.

Kościół Najświętszej Trójcy działał przez cały czas, ale przy władzy sowieckiej nie miał stałego proboszcza. W latach 1970. świątynia otrzymała status zabytku architektury, ale żadna z kaplic się nie zachowała, a plebanię przebudowano na szpital. W końcu lat 1990. zrujnowany

Zabłocie

Wpisany przez Паводле архіва Гродзенскай дыяцэзіі
18.10.2015 01:00

budynek zwrócono parafianom, ale został on rozebrany w 2003 r., gdyż nie nadawał się już do odnowienia. Razem z utworzeniem diecezji grodzieńskiej parafia zabłocka znowu przeszła do dekanatu Raduńskiego.